

mange patienter lå på gangene, og at det også var for galt. Og så er svaret jo, at vi lige nøjagtig i Københavns Kommune har oplevet, at rigtig, rigtig mange patienter stadig væk er indlagt, selv om de egentlig er klar til at blive udskrevet, fordi der ikke er de pladser, de skal udskrives til.

Og så vil jeg bare ganske kort sige, at man jo ikke lige bygger nye plejeboliger på et halvt år eller et år.

Kl. 13:10

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Kamal Qureshi, kort bemærkning.

Kl. 13:10

Kamal Qureshi (SF):

Jeg er sådan lidt forundret over det svar, at man ikke bygger plejeboliger på et eller halvandet år, for den konservative sundhedsborgmester var altså også sundhedsborgmester i den sidste valgperiode. Så det er altså ikke en ny sundhedsborgmester; det er den selv samme konservative sundhedsborgmester, der har ansvaret for de problemer, som de borgerlige partier under debatten her har refereret til Københavns Kommune kæmper med.

Hvis man så, bare lige for at tage det med, siger, at det jo er overborgmesteren, der sidder med det økonomiske ansvar, og det kan sundhedsborgmesteren måske ikke have, er det jo fuldstændig samme problemstilling, som de sidder med i forhold til regeringen. Kommunerne bliver jo nødt til at prioritere inden for de økonomiske rammer, der er.

Så jeg synes et eller andet sted, at det virker forunderligt, at de borgerlige partier trækker København frem, hvor der er problemer på sundhedsområdet, når det altså er en konservativ borgmester, der har været ansvarlig for det i ganske, ganske lang tid.

Kl. 13:11

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:11

Vivi Kier (KF):

Ultrakort må jeg sige, at det er korrekt, at Mogens Lønborg er den nye sundhedsborgmester i København.

Hvordan forholdene i København ellers har været personalemæssigt, og hvem der har været ansat, er en debat, jeg nødig vil gå ind i nu. Jeg har forberedt mig på at diskutere det offentlige kontra det private sundhedssystem, og jeg synes, vi skal holde os til den dagsorden. Ellers må vi tage en snak bagefter.

Kl. 13:11

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg siger tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er fru Lone Dybkjær.

Kl. 13:12

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Den forespørgsel, Enhedslisten har rejst, drejer sig i kort form om den eksplosive vækst i antallet af behandlinger på privatsygehuse, antallet af sygehusforsikringer samt den stigende anvendelse af vikarbureauer i det offentlige sygehusvæsen. Og det er derfor også de emner, jeg meget præcist vil forholde mig til og ikke alt muligt vedrørende plejepersonale, sengepladser, og hvad ved jeg. Det vil jeg gøre gennem følgende fire punkter: behandlingsgarantien, arbejdsvilkårene for sundhedspersonalet, private kontra offentlige sygehuse og sundhedsforsikringer.

Det første punkt: Behandlingsgarantien er lige ændret til 1 måned, og det er selvfølgelig fristende at gå ind i en mere substantiel diskussion af, hvad den egentlig indebærer, men det er vel kort, at patienten får sikkerhed for, at det, der gør nytte, bliver tilbudt inden for 1 måned. Kommer det tilbud ikke, ja, så kan man gå til et privat sygehus og blive behandlet dér, hvis de altså vel at mærke kan behandle én. Men det afgørende spørgsmål er jo, om det er en hensigtsmæssig prioritering at gøre det på denne måde. Opnår vi den fulde og ordentlige udnyttelse af ressourcerne, eller gør vi ikke. Det synes jeg er den vigtige diskussion.

Det Radikale Venstre tror ikke, at vi gør det på den her facon, men vi synes i hvert fald, at det trænger til en meget grundigere diskussion. Den diskussion er svær at nå frem til, fordi denne regering og dens støttepartier jo hele tiden synes at ville forholde sig til den tidligere regering, altså til Nyrupregeringen. Jeg synes sådan set, at det er en absurd diskussion fra den regerings side, der mener, at den kan købe hele verden, og at der jo dermed må være råd til alting. Men altså også fordi, at hvis det ikke skulle gå bedre, efterhånden som tiden gik og teknologien udviklede sig, så var det da underligt, så var det da virkelig en falliterklæring. Så jeg synes, det er en absurd diskussion. Skal vi endelig tage den, så skal vi vel tilbage under Schlüterregeringen i 1980'erne og sige, at det var dér, der blev sparet. Min opfordring skal egentlig være, at vi prøver på at tage en grundigere diskussion af hele den